

A photograph of a person walking away from the camera down a long, narrow hallway with wooden walls and floors. The person is silhouetted against a bright light at the end of the hallway. The hallway has wooden walls and floors, and there are some items on the floor in the distance.

ÀNIMES

JOAN LÓPEZ ROVIRA

Ànimes

Joan López Rovira

Acte 1

Sort en va tenir del coixí per ofegar el xiscle que es va voler escapar de la seva gola quan l'Adrià va penetrar-la.

—Tot bé, Clàudia? —va demanar l'home quedant-se immòbil.

—Sí, rei. Només que m'ha sobtat com d'endins has arribat.

—Però t'he fet mal? Vols canviar de posició?

La Clàudia va contestar tirant els genolls amunt i abaixant els malucs per obrir-se encara més. El penis d'ell va escapar-se del cony amb un espetec.

—No. Vull que provem com de profundament pots arribar a follar-me.

L'home va enfil·lar de nou el sexe a dins de la dona i, a poc a poc, va enfonsar-se dins seu. La dona va prendre grapats del llençol mentre notava el seu ventre contreure's sobre el penis d'ell.

—Oh, Clàudia! Si me la prems tan fort, fent servir els músculs així, no aguantaré pas gaire.

Ella va tombar una mica el cap fins veure la cara barbuda del seu amant i, mirant-lo fixament als ulls, va deixar anar un sospir llarg i ronc fins que es va quedar sense aire. Una brillantor que la noia havia vist mil cops als ulls del seu home li va indicar que la provocació havia tocat fibra sensible.

—Preparada, vida meva?

—Per a tu sempre, Adrià!

L'home va clavar-se fins a tocar el fons de la vagina de la seva estimada i va tirar el cul enrere fins gairebé sortir-ne. Va fer un altre cop de cul per penetrar-la completament i s'enretirà ben lentament. Van estar així, ell entrant tan endins com podia i ella prement els músculs vaginals mentre ell tirava enrere fins que se li va tornar a escapar un sospir. Ell va llençar-se en una cavalcada frenètica, entrant i sortint a tota velocitat seguint el ritme accelerat i urgent de les respiracions d'ambdós. L'orgasme d'ella va arribar de sobte. Va enfonsar la cara al coixí i va fer força amb els braços per aixecar el cos. Ell va notar com el seu penis quedava empresonat dins del cony per la pressió de la musculatura d'ella, rígida pel clímax. Quan l'orgasme va acabar, ell va notar que el seu sexe s'alliberava i va reprendre el sacseig buscant la seva satisfacció, però ella va fer un moviment brusc que el va expulsar de dins seu.

—Vull que t'escorris mirant-me als ulls —va xiuxiuejar ella mentre deixava caure l'esquena al llit i li prenia el penis per reconduir-lo dins seu—. Necessito veure't mentre ho fas.

—T'estimo, Clàudia.

—Folla'm, Adrià —va dir-li ella a cau d'orella—. Digues que m'estimes mentre follem.

L'Adrià va tornar al ritme frenètic de feia uns instants mentre li anava dient de milers de maneres diferents com l'estimava. Quan va notar que l'esperma se li escapava, va quedar-se molt quiet, amb el penis al fons de la seva estimada i va repetir el seu nom, una vegada i una altra, mentre es

buidava. Quan va acabar, es va deixar caure al seu costat i van enllaçar les mans. Però mentre la respiració de l'Adrià s'anava calmant, la Clàudia seguia deixant anar l'aire com neguitosa. L'Adrià va posar-se de costat i, recollint una mica de la barreja de flux i semen que brollava morosament del seu cony, va empastifar-li el clítoris mentre la masturbava. No li va costar tornar a escórrer-se i, tot i que no va ser un orgasme tan intens com l'anterior, va deixar-la amb el cos relaxat. Van quedar-se amb els ulls clavats l'un en l'altra, amb les boques a tocar, fins que van quedar-se adormits.

Un parell d'hores més tard, van sortir del llit i van compartir la dutxa. Ja anaven tard i ell hauria de donar moltes explicacions si no sortia ja, però mentre s'ensabonaven, ella va notar l'erecció de l'Adrià fregant-li la panxa. Sense fer cas de les seves protestes, va ajupir-se i, ficant-se'l a la boca, va començar a mamar-li amb una mà a cada galta del cul. El ritme endimoniat de la llengua de la Clàudia torturant-li el gland acompanyat dels cops que s'enfonsava el penis fins a la gola van fer que l'home notés l'escorreguda arribar ben aviat.

—On vols deixar-me-la anar, Adri? —va demanar ella quan se la va treure de la boca, en notar que el membre de l'home començava a convulsionar.

—Entre les galtes del cul.

La Clàudia es va aixecar i va tirar el cul cap amunt i enrere fins a tocar-lo. Ell va col·locar-li el penis entre les natges i va masturbar-se fins que va deixar anar un nou doll de llet sobre el cul i els ronyons d'ella.

Un cop vestits, ell amb el conjunt tres peces habitual i ella amb la túnica, sandàlies i collars amb símbols cabalístics amb els quals l'havia rebut unes hores abans, van fer-se un darrer petó, deixant que les llengües juguessin una estona més.

—Quan tornarem a tenir temps per a nosaltres?

—La setmana vinent. Abans, si puc arreglar la sessió de divendres —li va acaronar la galta—. M'agrada molt amb barba.

La flama de l'espelma que hi havia entre ells al mig de la taula tremolava. Ja no quedava gairebé cera i no faltava gens perquè s'apagués. El somriure de l'Adrià es va esvair tan bon punt la petita flama deixà de ballar i amb una darrera guspira va desaparèixer, enduent-se amb ella la brillantor dels ulls de l'Adrià. La cara de l'home va passar de l'alegria a la incomprensió en un microsegon.

—Madame Clàudia? —va dir l'home mentre sacsejava el cap com si s'acabés de despertar—. Què ha passat? Quina hora és?

—Són quarts de vuit, Josep. La sensació de desorientació que pateix és completament normal. Sovint després d'una sessió tan intensa, amb tant de contacte com aquesta pot ser esgotadora per a no habituats com vostè mateix.

—Però no recordo haver estat... —va mirar el seu rellotge— més de tres hores aquí.

—I no les hi ha estat. Recorda haver contactat amb la seva estimada?

L'home es va quedar callat uns instant mentre els ulls se li n'anaven cap a l'espelma. Quan va tornar a mirar-la, tenia els ulls humits com si estigués a punt de plorar.

—Sí. Recordo haver estat abraçat a ella. Recordo els seus petons i recordo... —va quedar-se callat un altre cop.

—No cal que expliqui més, Josep. No he pogut evitar captar algunes de les sensacions que ha experimentat mentre era en trànsit. Espero que poder-se reunir un cop més amb l'Anna haurà estat reconfortant.

—Des que va morir no havia besat a ningú i ara em sento com si hagués gaudit de la nostra nit de noces una altra vegada.

La Clàudia va aixecar-se i va fer un gest amb la mà perquè el client la seguís. En Josep va aixecar-se i va deixar-se dur fins a la porta.

—Quan podem tornar a fer una altra sessió? Pagaré el que em demani.

—La mateixa tarifa que aquest cop ja serà suficient, Josep. Deixi'm trucar-li demà. Potser aquest divendres al vespre podria tenir un forat.

—M'agradaria provar de convèncer la meva cunyada d'acompanyar-me. Seria possible fer una sessió amb ella? Sé que li seria molt bo saber que la seva germana està bé a l'altre món.

—Cap problema. Potser la connexió no serà tan forta si l'Anna s'ha de comunicar amb tots dos, però ho podem provar. I si no, sempre podem quedar-nos vostè i jo sols i tornar a intentar-ho.

—Moltíssimes gràcies, madame Clàudia —l'home li va prendre la mà per besar-la i la Clàudia va notar un calfred baixant-li l'esquena en recordar els llavis d'aquell home habitats pel seu Adrià—. És vostè un àngel.

—Només faig allò que puc amb el meu do. Li trucaré demà per concertar la nostra següent sessió.

Quan la Clàudia es va quedar sola, va seure a la taula i va quedar-se contemplant les restes consumides de l'espelma.

Acte 2

El fet de saber que la sensació de desconfort i tristesa que sentia era provocada pels infrasons que havia incorporat a la música suau que feia servir per a les sessions permetia a la Clàudia ignorar els efectes. Havia estat idea de l'Adrià, qui abans de morir l'ajudava en la seva faceta d'espiritista. Ell mateix havia fet les mescles amb l'ordinador de casa. Tenia una pila d'MP3 de música clàssica i *new age* amb freqüències per sota dels 20 Hz i els altaveus apropiats repartits per la sala a la distància adequada. Avui havia posat una de les seves llistes preferides i ara sonaven les «Gymnopédies», d'Erik Satie. La Clàudia mai podia veure l'Adrià, però el notava a prop, passant-li directament al cap les respostes a les preguntes que feien els clients, extraient-les-hi directament de les ments. Abans de quedar-se vídua era una de tantes persones dedicades a estafar la gent passant pena per la mort d'algú estimat. Ara encara els estafava, atès que seguia sense poder comunicar-se amb els parents dels seus clients, però l'experiència era més real ara que tenia el seu propi esperit guia.

—Marta —va dir prenent la mà de la clienta que tenia davant—. L'Albert diu que de vegades sent la teva presència allà on us vau fer el primer petó... —la Clàudia percep que l'Adrià li dona un nom—. Em sembla que parla d'un lloc prop d'una platja... a Cadaqués? Pot ser?

—A Cadaqués? Ens vam conèixer allà.

L'Adrià va passar-li més informació directa del cap de la clienta.

—A la platja de S'Arenella, oi?

Des d'aquell moment, la Marta ja era completament oberta a qualsevol cosa que la Clàudia digués. Els següents vint minuts, les revelacions, que no ho eren, van anar sortint de la imaginació de la mèdium tant com dels records que l'esperit del seu marit recuperava de la víctima.

Les flames de les espelmes semblaven ballar seguint el ritme suau i melangiós de la música quan la clienta va quedar-se a mitja paraula i amb la mirada perduda. La Clàudia va encendre l'espelma apagada del mig de la taula amb la flama de la del costat.

—Hola, Clàudia —va dir l'Adrià per boca de la Marta.

—Adrià, què fas?

—He pensat que potser et venia de gust experimentar quelcom diferent.

La Clàudia va quedar-se callada mirant els ulls plens d'anticipació de la noia sota control del seu marit.

—De fet ja ho has provat. Sé que vas tenir un parell de trobades amb una amiga de la facultat abans que ens coneguéssim.

—Si m'has llegit la ment, sabràs que no van ser del tot satisfactòries i que vaig acabar declarant-me heterosexual convençuda. No seràs tu qui vol provar coses noves?

—Ho dius com si fos una cosa dolenta.

—No té res de dolent, però ara no és convenient. En tres quarts d'hora ve el següent client.

—T'estimes més que envaeixi el seu cos que el d'aquesta noia tan bonica? —la Marta es va acaronar els pits per sobre del vestit—. Després li toca al Fernando, oi? T'estimes més que fem l'amor fent servir el seu cos?

—No, Adrià —va contestar la Clàudia apagant totes les espelmes excepte la que lligava l'esperit de l'Adrià al cos de la Marta—. No em ve de gust fer l'amor amb algú que podria ser el meu avi.

—Doncs decidit. Ho fem amb la jove Marta aquí present.

—Em sap greu, Adrià, no m'he expressat bé. No em ve de gust fer l'amor avui.

—Això no és just, Clàudia.

—El què no és just? —la Clàudia va aixecar-se de la cadira i va començar a caminar per la sala sense apropar-se a la noia—. Que m'hagis deixat vídua abans de fer els trenta? Que hàgim descobert que, en contra de tot el que havíem cregut sempre, sí que hi ha un altre món on les ànimes perduren? O que estiguem els dos atrapats en aquesta situació absurda?

—Absurda? Jo t'estimo com si encara estigués viu, Clàudia. Res no és diferent per a mi.

—No? Entres al cos d'alguns clients un parell de cops per setmana i fem l'amor com si res no hagués passat, però jo no puc evitar la sensació d'estar follant amb desconeguts. Cap d'ells és tu, Adrià. Cap d'ells.

—Però bé que t'escorres, oi? No tindràs queixes per aquest tema, no?

—No sé què vols de mi, Adrià. Però no pot ser que només sigui sexe. Mai va ser això solament el que ens unia.

—Vull sentir-me viu, collons! —va cridar—. Vull estar viu. No tens ni puta idea de la merda que és aquest purgatori. Sense ningú amb qui parlar. Observant tot el que fas sense poder comunicar-me amb tu excepte en els pocs moments que puc fer servir els teus clients com a titelles.

L'Adrià va fer aixecar-se la noia i va començar a moure's com un putxinel·li mogut per uns fils invisibles. Va deixar anar un xiscle agut i, després d'abaixar-se les calces, va cagar a terra. La Clàudia s'ho mirà tot amb una mà tapant-se la boca, el cor provant d'escapar-se-li del pit. L'Adrià va començar a plorar i la Clàudia va prendre'l de la mà i estirant d'ell, va fer que l'acompanyés al quarto de bany. Un cop allà, va acabar de treure-li les calces i, amb compte de no tacar-la, la faldilla. Va ajupir-se i li va descordar els botins. Mentre els ulls de la Marta deixaven escapar les llàgrimes del noi, la Clàudia va prendre unes tovallolletes humides i va netejar-li el cul.

—Clàudia —va dir l'Adrià—. Clàudia, encara m'estimes?

—Has espiat dins del meu cap. No saps la resposta?

—Sí. Però vull sentir-t'ho dir. Necessito sentir com ho dius.

La Clàudia va acaronar el cabell llarg de la noia i va parlar mirant directament els seus ulls, buscant la brillantor que sempre s'endevinava quan l'Adrià era dins d'algun dels seus clients.

—T'estimo, Adrià —la Clàudia va sospirar abans de repetir—. T'estimo molt, amor meu.

L'Adrià va fer avançar el cos de la Marta i abraçant-la, va apropar els llavis per besar-la. La Clàudia va mantenir la boca tancada, però davant la insistència de la llengua que provava d'obrir-se pas, va abandonar-se a un petó humit i profund, provant de mantenir en tot moment la cara del seu marit a la memòria. Quan va notar una mà tocar-li el sexe, es va enretirar.

—Ho necessito, Clàudia —l'Adrià va somicar—. No vull marxar així.

La Clàudia va sospirar i va obligar la clienta a tombar-se. Li va agafar els canells i va fer-la recolzar a la paret del bany. Va abraçar-la pel darrere i sense cap intent de joc previ, va començar a acariciar el clítoris d'un cos amb qui no havia esperat aquesta intimitat. Quan va notar que la humitat li tacava el dit, va aprofitar per ficar-li un parell de dits i masturbar-la amb el polze mentre la penetrava. L'Adrià va començar a remenar el cul de la Marta, buscant encara més contacte i la Clàudia va accelerar el ritme. Quan va notar que l'esquena de la noia es posava rígida i que tancava les cames atrapant-li els dits dins, va fer servir l'altra mà per pessigar el mugró del pit dret de la Marta.

—Oh, sí —va dir l'Adrià—. Clàudia. Oh, Clàudia.

Va eixugar-li el ventre amb una altra tovalloleta i, mentre encara panteixava, va donar-li la roba perquè es vestís. Sense esperar, la Clàudia va prendre el paper de vàter i va sortir a recollir les femtes del terra. Va tirar un raig de desinfectant mentre tornava al lavabo a llençar a la tassa les restes. La Marta ja estava vestida i calçada.

—Em sap greu, Clàudia. Sento haver forçat les coses.

—Ja en parlarem, Adrià. Ara hauries d'alliberar la Marta, necessito que marxi per poder preparar la sessió de després.

—Puc entrar a dins del Fernando i ho parlem.

—No, Adrià —va dir la Clàudia amb veu tibada—. Puc encarregar-me sola del Fernando.

Van anar a la sala i van seure com si res no hagués passat. Mentre pensava quina mentida explicaria a la Marta sobre les estranyes sensacions que hauria sentit, va bufar l'espelma tallant la connexió entre el seu marit mort i la seva clienta viva.

Acte 3

Mentre es besaven, la Clàudia va amagar els dits a la barba espessa de l'home i va acaronar-li la barba.

—M'encanta aquesta barbota teva —va dir tallant el petó.

—I a mi m'agraden aquests pitarrots teus.

L'home va engrapar-li a dues mans i va acotar el cap per llepar-li un mugró. Amb un calfred, la Clàudia va prendre'l per la barba i li va enfonsar la cara a la pitrera. Caminant cap enrere amb la llengua d'ell resseguint-li la regatera van arribar fins al llit. Es va deixar caure, arrossegant-lo, i l'aire se li va escapar en rebre el pes de l'home.

—T'he fet mal?

—No —va dir la noia amb un somriure sorneguer—. Encara...

El llit va deixar anar uns grinyols quan van acabar de jaure al mig. Van començar a deixar volar les mans pel cos l'un de l'altra. Es mossegaven el coll mentre provaven de tocar-se a tot arreu a l'hora: l'esquena, les cames, el pit, el sexe i tornar a començar. La suor els feia notar gust de sal mentre es llepaven. Quan la Clàudia va prendre el noi pels ous, fent una mica més de força de la necessària, aquest va deixar un petit gruny.

—T'he fet mal? —va repetir la pregunta, sorneguera.

—Una mica. Però encara pots estrènyer una mica més.

La noia va fer-li cas i va aplicar més força, a poc a poc, fins que el noi va deixar anar l'aire de cop. El va empènyer fins a fer-lo quedar ajagut i sense deixar-li anar l'escrot, va començar a masturbar-lo amb la mà lliure. Quan el noi feia intent d'incorporar-se per tocar-la, la noia estrenyia la mà que el subjectava pels ous fins que el noi tornava a jeure i es deixava fer. Li va anar abaixant i apujant el prepuci molt lentament. Quan notava que el penis se li començava a fer tou, accelerava la palla fins a tornar a tenir-lo ben dur per llavors passar-li la llengua per la corona del gland mentre li clavava un dit entre la polla i els ous.

—Per què em tortures així? —va dir el noi amb un fil de veu—. T'agrada veure'm patir?

—M'agradarà veure el torrent de llet que deixaràs anar quan decideixi fer que t'escorris.

—No vols que te la fiqui?

—Encara no. Potser després. Ja veurem.

—Però...

La noia el va interrompre fent servir la mà que li aguantava l'escrot i accelerant de cop i volta el ritme de la masturbació. El noi va deixar caure el cap enrere i va engrapar els llençols amb els punys closos.

—No paris ara, si us plau, no paris —va somicar.

Però la noia va deixar-li anar el penis per començar a donar-li petits cops amb la punta del dit fins que el noi va començar a respirar normal. La Clàudia va tornar a començar a masturbar-lo fins a tenir-lo ben erecte.

—Estàs preparat? —va dir la Clàudia—. Ara ve la definitiva, d'acord?

—Sí. Em vull escórrer. Ho necessito.

La polla del noi tremolava entre els seus dits mentre ella accelerava, cada cop més, mentre li anava estrenyent i alliberant els ous. No devia passar més d'un minut que el noi va començar a sospirar, cada cop més ràpid. Però la Clàudia no havia acabat de torturar-lo, va tornar a abaixar el ritme i el noi va deixar anar un gemec de frustració.

—Pararé boig, Clàudia —va dir el noi, plorós—. És el que vols? Veure'm embogir?

—El que vull és veure quanta llet han fabricat aquests dos que tinc a la mà.

Amb una darrera estrebada, va començar a masturbar-lo amb fúria. Va deixar-li anar els ous i va prendre-li el penis amb les dues mans; una dedicada a pujar i baixar pel tronc i l'altra fregant-li la punta vermella i rabiüda. Quan el va veure arquejar l'esquena, va ajupir el cap i li va clavar la llengua entre la bossa dels ous i la polla, mentre el seguia masturbant. L'orgasme va arribar amb un doll d'esperma que va pujar amunt, com mai no havia vist la Clàudia. La llet va caure, calenta, a la galta d'ella i al ventre i el pit d'ell. No va deixar de masturbar-lo mentre el noi grunyia i deia incoherències. Quan va veure que ja no sortia res del penis, va fer gest de deixar-lo anar, però el noi li va prendre la mà i va fer que li tornés a agafar. Amb la llengua encara llepant-li la base, va veure com una mica més de semen brollava, ara lentament, i baixava pel tronc cap a ella. Va aprofitar per recollir-lo amb la llengua i passar-se'l pels llavis. Cap dels dos va dir res en una bona estona.

—Verge santa, Clàudia —va dir el noi amb els ulls closos—. Verge santíssima! En ma vida havia patit i gaudit tan alhora.

—Ja ho veus, Josep. No soc només experta en comunicar-me amb els morts.

—Si fa dues setmanes, després de comunicar-me amb l'Anna, m'haguessis dit que estaria tenint sexe amb la mèdiu que ho va fer possible i que estaria passant full i redreçant la meua vida, no t'hauria cregut.

—Passar full és important.

Quelcom a la veu d'ella va preocupar l'home.

—He dit res inadequat? —va demanar acariciant la galta de la noia—. De cop sembles trista.

—No. Només que em passo la vida fent veure a la gent que li cal mirar endavant... —la Clàudia va arraulir-se al pit d'en Josep—. Bé, comunicant el desig dels difunts als seus estimats vius perquè ho facin i, de vegades, se m'oblida que jo també ho necessito.

—Ja saps que pots comptar amb mi, oi?

La Clàudia va sacsejar el cap i, deixant anar un sospir, va saltar sobre el noi. Va començar a remenar les natges sobre el seu ventre, passant-li el cony per sobre del penis fins a aconseguir posar-lo erecte.

—Ja hi compto, ja —va aixecar el cul i amb la mà, va prendre-li l'erecció i va posar-la entre els seus llavis vaginals—. Havies dit no sé què de ficar-me-la. Sí?

En Josep va aixecar el cul, penetrant-la. La noia va deixar anar un xisclet de sorpresa.

—T'he fet mal? —va dir deixant anar una riallada.

La Clàudia va notar l'atac només traspasar el llindar del pis. Havien estat una constant els darrers deu dies. Havia cancel·lat totes les sessions i sense cap client a qui posseir, l'Adrià no podia interaccionar amb ella de cap altra manera que no fos introduint pensaments a la seva ment. Es despertava després de passar la nit entre malsons, alguns dels quals eren provocats pels intents constants de ficar-se dins seu per part del fantasma del seu marit. Però de dia era pitjor: l'Adrià havia fet servir insults, amenaces, precés... Li havia exigint que li portés algú a qui fer servir de vehicle per parlar, però la noia no cedia. Quan se'n cansava, l'amenaçava de marxar.

—Deixa de provar d'entrar al meu cap o foto el camp. I no només unes hores, venc el pis i et deixo aquí, provant de comunicar-te amb algú que no podrà fer res per tu.

La ment se li va omplir d'imatges de les seves sessions de sexe amb el Josep.

—Sí. M'estic follant l'home que vas posseir per follar-me tu.

Va rebre imatges d'una sessió d'espíritisme amb clients sense cara.

—Encara no estic preparada per parlar amb tu.

La cara de la Marta va introduir-se entre els seus pensaments.

—Tu que creus, Adrià? —la Clàudia va despullar-se anant cap a la dutxa—. Vas fer-la cagar a terra al mig de casa meua, NOSTRA, i després em vas obligar a masturbar-te tot i dir-te que no volia tenir sexe —va aturar-se davant del mirall—. Encara estic provant d'esbrinar si vas abusar sexualment d'ella, de mi o de totes dues.

Va encendre l'aigua calenta de la dutxa mentre l'Adrià li ficava imatges del Josep al cap.

—Tens tota la raó. No ets tu sol que abuses sexualment dels nostres clients. Jo també. Som persones horribles —va entrar dins de la dutxa—. Bé, jo soc una persona horrible. Tu ets un fantasma i no hi deus poder fer més.

L'aigua li cremava la pell de tan calenta però ho necessitava. Volia netejar-se dels records.

—Marxa, Adrià. Deixa'm en pau un parell de dies i muntaré una sessió perquè puguem parlar cara a cara.

Acte 4

Els dubtes van fer que la Clàudia fos incapaç de dormir aquella nit. No volia parlar amb l'Adrià, de fet no volia parlar amb ningú. Però sabia que ho havia de fer. Evitava pensar en el futur. Almenys ho evitava quan estava a casa i l'Adri podia espiar dins seu. Però calia fer canvis, urgentment, perquè s'estava tornant boja. La seva relació amb en Josep havia estat un error; l'havia fet servir per provocar a l'Adrià.

—I pel meu propi plaer —va dir en veu baixa perquè no la sentís ningú del bar.

Sospesant les seves opcions, va decidir que demanaria al Josep que vingués a fer la sessió amb ella. Seria un cop baix per l'Adri, però també garantiria algú que l'atragués si s'acabava veient obligada a tenir sexe. Sabia que tots aquests pensaments creuarien la ment del seu difunt marit mentre interaccionessin, però va pensar que li era igual; es mereixia una lliçó. Va treure el mòbil i va trucar al Josep. Farien la sessió l'endemà al vespre. Amb la cullereta va recollir una mica de l'escuma del cafè i va llepar-la, distreta, provant de pensar en maneres de mantenir el control de la situació.

En Josep va provar de besar-la, però el va apartar amb una estrebada lleu de la barba. No volia començar la sessió amb l'Adri més enfurismat del necessari. Va prendre la jaqueta del noi i la va penjar a l'entrada. La Clàudia li va explicar el motiu de la sessió: necessitava algú que fes de mèdiu perquè ella pogués parlar amb el seu marit. En Josep va mirar-la amb una mica d'aprensió.

—Però jo no tinc pas els teus poders.

—No et cal cap poder —va dir amagant la vergonya que sentia per mentir-li d'aquella manera—. Serà com quan vam invocar a l'Anna, només que aquest cop, intentarem parlar amb l'Adrià.

—I tornaré a sentir-me desorientat? O aquest cop et tocarà a tu?

—Potser experimentaràs una mica de dispersió i et semblarà que has passat temps adormit, però no serà gaire, tranquil.

—Estic tranquil, Clàudia. Sé que estic en bones mans.

La noia va notar que li pujaven els colors a la cara. En part per la vergonya, en part perquè cada cop se sentia més atreta per aquell homenet amb barba. Van seure. Aquest cop no va posar cap música, no necessitava ni crear atmosfera, ni influir en el client. L'Adrià trobaria en el Josep un vehicle acollidor per a la possessió. Va encendre les espelmes, totes excepte la del mig, la que vincularia l'ànima de l'Adri al cos de la seva víctima, la que ella podia apagar en el primer instant que se sentís amenaçada per la ràbia de l'esperit.

—Estàs preparat? —va dir la Clàudia oferint les mans a l'home—. Comencem?

—Sí.

Amb les mans agafades, van mirar-se de fit a fit, sense parlar, fins que la Clàudia va veure que els ulls d'en Josep perdien el seu focus.

—Adrià, ets dins?

Els ulls d'en Josep es van quedar fixats en la Clàudia. La noia va prendre l'espelma i va apropar-la a la flama d'una de les enceses. En aquell moment va notar que l'esperit de l'Adrià la posseïa. Provà d'apartar l'espelma, evitar que pogués fixar-se en el seu cos l'esperit invasor, però una espurna va saltar entre els blens.

—He notat com una sensació de pèrdua. Com si estigués quedant-me adormit —va explicar en Josep.

—És normal. No t'has de preocupar de res —va contestar-li l'Adrià per boca de la Clàudia—. No cal que seguim. No ens hi podrem comunicar.

—Vaja. No ho vols tornar a provar?

—Potser un altre dia. Avui m'ha quedat clar que no hi ha comunicació possible.

—Caram, Clàudia. Al final em pensaré que tot era una excusa per quedar-te sola amb mi a casa teva.

Les mans de la Clàudia es van moure sense que ella hi pogués fer res i van deixar l'espelma encesa al seu lloc, al mig de la taula.

—I seria tan greu?

—Ja saps que no.

—Vols fotre un clauet al mateix lloc on vas tenir una visió de la teva estimada Anna? On vas recordar com te la follaves a la nit de noces, Josep?

El noi va empal·lidir. Va obrir la boca per contestar, però va quedar-se callat.

—No et jutjo, eh? Jo també estic una mica fins al capdamunt dels records. Necessito experiències noves. Coses que no hagi fet mai —l'Adrià va començar a descordar la camisa de la Clàudia—. Hi ha res que li proposessis a la teva dona que no et deixés fer-li?

—Què et passa, Clàudia? Per què et comportes així?

—No em passa res —va deixar caure la brusa a terra—. Bé. Sí que em passa una cosa. Estic d'allò més calenta.

El cos de la Clàudia va aixecar-se de la cadira i va descordar-se la faldilla. Amb el mateix moviment, va abaixar-se-la juntament amb les calces. Amb els sostenidors encara posats, va apartar una mica la cadira del Josep i va seure a la taula, posant un peu al genoll d'ell i l'altre a la taula. En Josep no va poder evitar que els ulls se li escapessin al tall de la noia, que s'obria davant d'ell per la postura.

—Va Josep, confessa —va dir l'Adrià mentre s'abaixava els sostenidors i jugava amb els mugrons que sobresortien de les copes—. Hi ha res que l'Anna no et deixés fer?

—Hi ha alguna cosa, sí, però no sé si...

—Si, què, Josepet? Si jo te la deixaré fer? Ja et dic per endavant que sigui el que sigui, m'ho acabaràs fent.

L'Adrià sabia perfectament quines coses passaven ara pel cap del Josep. Havia tingut temps de sobre de llegir-les en els segons que havia estat dins seu.

—L'Anna es queixava de vegades que la tenia massa grossa. Massa llarga i li entrava més endins del que li agradava. Així que...

—Així que mai et va deixar follar-te-la ben follada pel darrere, oi? —va posar-se de genollons sobre la taula, amb el cul a pocs centímetres de la cara d'ell—. No et va deixar mai profanar el temple del seu culet— va afirmar mentre es passava una mà entre les cames i s'introduïa un dit per l'anús.

El noi va quedar-se callat, però es va poder sentir com s'empassava saliva.

—I què més no et deixava fer l'Anna? —demanà l'Adrià mentre amb una mà a cada galta, s'obria el cul perquè en Josep veiés el seu anus obrir-se i tancar-se—. Què més em faràs abans no s'acabi la nit, Josepet?

—La boca... —va dir—. Per la boca perquè...

—Perquè la tens tan grossa que tan bon punt li ficaves una mica endins, s'ofegava, oi?

En Josep va fer que sí amb el cap, incapaç de dir res més.

El cos de la Clàudia va seure a la taula seguint les ordres de l'Adrià.

—Doncs t'hauràs de decidir, rei meu. Què vols fer primer? Trencar-me el cul o follar-me la gola?

Va trepitjar-li suaument l'erecció que li deformava els pantalons, mentre s'obria els llavis amb una mà per acaronar-se el cony amb els dits de l'altra.

—No ho sé. Tu què vo...

—No, no, no, bonic! Això no va així —va dir passant-li el dit que s'acabava de treure de dins del cony per la boca—. Aquí l'amo ets tu. Jo soc aquí per satisfer fins al darrer desig que tinguis. El meu únic pensament aquesta nit, serà si m'empasso la teva llet a poc a poc o tota d'un glop.

El noi va deixar anar un gruny quan el peu li va prémer amb més força els genitals.

—El cul —va xiuxiuejar.

—Perdona, Josep, però no t'he sentit. Pots parlar més alt?

—He dit que vull fer-t'ho pel cul —va dir gairebé cridant.

—Perfecte. Espera't aquí. Suportaré tot el mal que em facis quan em trenquis l'anús, però, realment, la tens molt grossa. Vaig a preparar-me per a tu i a buscar la vaselina per facilitar-te l'accés —va descordar-se els sostenidors i va llençar-los a la falda del noi—. Torno en uns minuts.

L'Adrià va anar cap al lavabo. Un cop allà, va posar les mans a la pica i va quedar-se mirant el seu reflex al mirall de l'armariet.

—Què et sembla l'experiència d'estar posseïda, Clàudia? —va dir l'Adrià—. És tal com te l'imaginaves quan només n'eres l'observadora? Fa por, oi? La sensació d'estar tancada dins teu. Veure el teu cos com una presó. Bé, no passis ànsia pels teus pobres clients, a ells no els deixo conscients. Els hi indueixo una mena de coma, hi veuen i senten, però són com un vaixell a la boira. Els hi explico mentides perquè et sigui més senzill manipular-los quan marxo. Perquè és això el que

fas, saps? Els manipules —l'Adrià va prendre els mugrons de la Clàudia i va estirar d'ells amb força—. Els manipules com jo t'estic manipulant ara a tu. Podria deixar-te fora del teu propi sistema nerviós, però llavors no notaries res. Ni plaer —va retorçar amb ràbia els mugrons que encara estirava—, ni el dolor.

Dins del cap del cos que ara controlava l'Adrià, la Clàudia va deixar anar un crit. Però la veu només se sentia dins seu, com un eco dins d'una caverna immensa. El dolor, ben real i contundent, li va fer creure que embogia. Però tan ràpid com va arribar va marxar.

—No pateixis, reina. No vull torturar-te. Físicament, vull dir. Almenys mentre encara tinguem coses a fer amb el teu estimat Josep —l'Adrià va tornar a fer posar les mans de la Clàudia a la pica—. El més trist i patètic és que veig que encara m'estimes; que realment et sap greu haver-me fet mal follant-te aquest paio. Però et diré un secret, se me'n refot. Des del primer moment, tot ha estat un joc.

La Clàudia cridava dins la presó del seu cap, provant de dir que no el creia, que els petons, les abraçades, el sexe... tot havia estat real.

—Fa gràcia que creguis això —va dir l'Adrià mirant la cara que no era seva al mirall—. Fa gràcia perquè encara no entenc que no t'hagis qüestionat ni una sola vegada si jo soc qui dic ser.

L'Adrià, o qui ella havia pres per l'Adrià, va deixar anar una mica el control del cos perquè la Clàudia pogués experimentar el terror en tota la seva magnitud. L'expressió de la cara de la Clàudia al mirall era un contrast entre el somriure maliciós de la boca i el pànic que s'escapava dels ulls.

—Estàs pensant que no pot ser. Que quan interaccionaves amb mi, jo sabia coses que només l'Adrià o tu podíeu saber. La part important aquí és el tu. Són els teus records el que has estat validant com la personalitat del teu difunt marit. Jo no soc ell. De fet ni tan sols he estat mai humà.

La cara del mirall es va començar a deformar. Els ulls es feren més grossos i separats, gairebé com els d'un peix, a banda i banda del cap. La boca es va fer petita però amb els llavis gruixuts i quitinosos, com la cuirassa d'un insecte. Una llengua llarga, bífida i d'un color lleig, com el d'un préssec fet malbé, va aparèixer uns instants. Els cabells se li van fer clars, com si estigués a punt de quedar-se calba i entre ells, van créixer unes petites banyes, del color de la sang, al voltant de tot el crani. L'horror que li tornava la mirada des del mirall va desaparèixer quan l'armariet es va obrir. La Clàudia va observar com les seves mans anaven apartant coses fins a trobar un dels primers regals que li havia fet a l'Adrià quan van començar a viure plegats: una navalla d'afaitar. En tancar l'armariet, la cara que li va retornar la mirada era la seva, seguia tenint un somriure malaltís i els ulls continuaven sent els d'un animal atrapat, però no hi havia banyes, ulls de peix, ni boca horripilant.

—Ara, anirem a jugar una miqueta amb el teu xicotet. No és just que el deixem amb les ganes, oi?

Finale

En Josep estava molt quiet, mirant cap al centre de la taula, allà on l'espelma que la Clàudia havia encès encara cremava. Amb les mans amagades rere l'esquena, el monstre que dominava el cos de la noia va apropar-se al noi. Quan aquest va tombar el cap, la bèstia va treure la navalla amb un moviment ràpid com un llamp i va tallar-li l'orella dreta. En Josep va deixar anar un crit de dolor i va fer gest d'aixecar-se, però amb un cop de puny i estirant-lo dels cabells, el monstre el va obligar a tornar a seure. Li va ensenyar un instant la navalla abans de posar-l'hi al coll.

—No he trobat vaselina —va dir la bèstia per boca de la Clàudia—, però he trobat aquesta interessant joguina.

—Clàudia, que fas? Què...

—Deixa el ploriqueig, reietó. Ara toca una altra cosa més divertida —la navalla va tallar les primeres capes de la pell i unes gotes de sang van aparèixer—. Però hi ha un petit canvi de plans. En lloc de ser tu qui mani, farem el que jo et digui que fem. Et sembla bé?

—Clàudia...

—He demanat si et sembla bé —va interrompre—. Vols fer el favor de tenir un mínim d'educació i contestar-me?

—Sí. Em sembla bé.

—Doncs perfecte. A poc a poc i sense intentar cap heroïcitat, aixeca't i treu-te els pantalons.

El noi va aixecar-se molt lentament i va descordar-se els pantalons, els va deixar caure fins als turmells.

—Els calçotets també. Com vols que ens ho passem bé si no deixes les joguines a la vista?

Els calçotets van caure sobre els pantalons i, sense esperar que li demanés, en Josep va llençar les sabates per poder treure's la roba del tot.

—Vols que em tregui la camisa també?

—Molt bé. Veig que ets un alumne aplicat. Però no cal. Seu.

La navalla mai va separar-se de la pell del noi mentre aquest es movia.

—Ara, masturba't. Amb ganes.

—No crec que...

—M'és igual el que creguis. O aconsegueixes que se't posi dura i comences a fer-te una bona palla o et faig un somriure de banda a banda del coll.

En Josep es va prendre el penis amb una mà mentre amb l'altra jugava amb els ous. Van passar uns minuts durant els quals la Clàudia no va deixar de cridar sense poder fer ni un soroll, atrapada com estava mentre escoltava la bèstia que la tenia dominada, xiuxiuejar a l'orella del noi, recordant-li els encontres sexuals que havien tingut. Finalment la polla del noi va començar a fer-se grossa i dura.

—Molt bé. Ja tenim aquí aquesta verga que la teva pobra doneta no aconseguia empassar-se. Hora d'accelerar. Quan abans deixis anar una bona càrrega de llet sobre la taula, abans et deixaré marxar. Mentre deia aquestes paraules, el monstre va fer servir la mà lliure per acaronar el pit del noi. Aquest va començar a moure la mà amb fermesa i tan ràpid com podia.

—Realment tens una polla ben maca, saps, Josep? La bleda de la teva Anna no li va saber treure el suc que es mereix —en Josep va alentir la mà i semblava disposat a parlar, però no va poder—. Tens dos minuts per tenir un orgasme o acabem el joc.

El noi va reprendre la masturbació a tota velocitat i abans no passés el temps, va aconseguir arribar al clímax. Just quan l'esperma brollava en un arc que va arribar quasi al mig de la taula, el monstre va tirar el cap del noi cap enrere amb una estrebada als cabells i va seccionar-li el coll, tallant vasos sanguinis i tràquea en un sol moviment. El doll de sang va pujar fins a gairebé tocar el sostre. Enmig de la sang que queia, la polla del noi seguia deixant anar gotes de llet que s'hi barrejaven. Amb el noi perdent la consciència ràpidament, les mans de la Clàudia van baixar fins al penis i amb un cop sec de navalla, el va tallar. El monstre va fer seure la Clàudia a la taula, allà on s'havia assegut abans. Ara, la superfície estava relliscosa, tacada de sang i esperma. Va passar el penis mutilat per tot arreu recollint fluids i quan el va tenir prou xop, va procedir a ficar-se'l a la boca. Encara estava prou dur i el va estar llepant fins que els ulls del noi van tancar-se i el pit se li va deixar de moure.

La Clàudia volia desmaiar-se, quedar inconscient; entrar en el coma que la bèstia havia dit que provocava en les seves víctimes. Però n'era incapaç. En Josep havia mort per culpa seva, d'una forma salvatge i maligna. Però un bri d'esperança li va il·luminar els pensaments. L'espelma s'acabaria apagant i recuperaria el control del seu cos.

—Ah, l'esperança. És una amant ben cruel —va dir la boca de la Clàudia.

El monstre va prendre l'espelma i va apropar la flama al seu mugró esquerre. La Clàudia va sentir el dolor de la cremada. Llavors va apropar l'espelma a la seva boca i amb una riallada prèvia, va bufar i va apagar-la.

—No t'acabo d'entendre, Clàudia. Quina part de la meua explicació que des del primer moment tot ha estat un joc no has entès? Mai has tingut el poder de treure'm del cos de ningú. Simplement, em venia de gust jugar amb tu —una nova riallada va trencar el silenci—. No has vist mai un gat jugar amb la seva presa abans de matar-la? Doncs el mateix. Però no pateixis. No et mataré. M'ha costat molt trobar algú prou receptiu com per poder tornar a habitar un cos permanentment i ara tinc ganes de fer coses humanes.

Va buscar entre les robes del noi mort fins a trobar el mòbil. Va trucar a emergències i va dir que havia assassinat al seu amant i que necessitava ajut per desfer-se del cadàver. Va donar l'adreça i va llençar el mòbil a terra, on es va desmuntar. Va tornar a seure a la taula, davant del cadàver i va començar a jugar amb el seu clítoris. De tant en tant, la Clàudia recuperava el control i el plaer que

el monstre l'obligava a sentir, desapareixia transformat en horror i desesperació. Però abans que pogués fer res més que començar a cridar, la bèstia prenia novament el control, per seguir masturbant-se mentre es fregava la polla seccionada del noi entre els pits. Quan va sentir que trucaven a la porta, va notar que l'orgasme li arribava i el va experimentar, obligada pel monstre que intentava ficar-se el tros de carn morta que havia arrencat del noi pel cony.

—Bé, Clàudia —va dir el monstre panteixant—. Et deixo sola una estona. Bona sort amb els policies.

La Clàudia començà a cridar tan bon punt va recuperar el control del cos, però al fons de la seva ment va poder sentir el riure divertit del monstre que li explicava que no s'hi acostumés, que tard o d'hora, tornaria.

La policia la va trobar, plorant entre crits, asseguda en un basal de sang, repetint un cop i un altre:

—Surt de dins meu...

—Surt de dins meu...

—Surt de dins meu...

—Surt...

Crèdits

Text: Joan López Rovira

Correcció: Rubèn Giró

Portada: Pol Sediarta

Llicència

Llicència Creative Commons 4.0

<https://creativecommons.org/licenses/by-sa/4.0/>

Compartir — copiar i redistribuir el material en qualsevol mitjà i format.

Adaptar — remescalar, transformar i crear a partir del material per a qualsevol finalitat, fins i tot comercial.

Reconeixement — Heu de reconèixer l'autoria de manera apropiada, proporcionar un enllaç a la llicència i indicar si heu fet algun canvi. Podeu fer-ho de qualsevol manera raonable, però no d'una manera que suggereixi que el llicenciador us dona suport o patrocina l'ús que en feu.

No hi ha cap restricció addicional — No podeu aplicar termes legals ni mesures tecnològiques que restringeixin legalment a altres de fer qualsevol cosa que la llicència permet.

valruspines.cat